

οικίαν. — Στάσου 'Ελένη, ὁ κύριος Α δύναται νὰ μᾶς δώσῃ τὸ ἐπανοφώριόν του ὅπως τὴν σκεπάσωμεν. — Ἀλλὰ σύζυγέ μου, θὰ ὑποφέρῃ ὁ κύριος. — Δὲν βαρύνεσαι! ὁ φίλος μας εἶναι νέος καὶ οἱ νέοι ἀντέχουν εἰς ὅλα, δὲν ἔχει οὕτω κύριε Ἀλέξανδρε;

— Φίλε κύριε Ἰωάννη, λάβετε δύο ἀριθμοὺς ἐκ τοῦ λαχείου τούτου· εἶναι διὰ μίαν πτωχὴν οἰκογένειαν, καὶ σεῖς οἱ νέοι οἱ ἔχοντες γενναῖα τὰ αἰσθήματα, ὀφείλετε νὰ δίδητε πρῶτοι τὸ παράδειγμα τῆς ἐλεημοσύνης.

Τοιαῦται εἰσὶν, ἀναγνώστᾶ μου, αἱ περιπέτειαι τοῦ νεανικοῦ βίου· εἶπέ μοι λοιπὸν ἐάν δύναται τις νὰ λογισθῇ εὐδαίμων ὑπὸ τοιούτους ὄρους!

Μετὰ τὴν νεότητα ἔπεται ὡς δευτέρα εἰκὼν τῶν τρομερῶν εὐδαιμονιῶν ἡ

ΥΓΕΙΑ.

Βεβαίως τὸ νὰ ἦ τις ὑγιὴς θεωρεῖται ὡς τὸ πρῶτιστον τῶν εὐτυχημάτων καὶ ὅμως θὰ σε πείσω καὶ πάλιν ὅτι προτιμώτερον νὰ ἦναι τις καχεκτικὸς, ἀσθενὴς, κλινῆρης, ἢ ν' ἀπολαύῃ τῆς ἀνθηροτέρας ὑγείας.

Πρόσεξον :

— Τὶ εὐρωστος ἄνθρωπος αὐτός! αἱ περειαὶ του εἰσὶ πάντοτε ῥόδινα· τρώγει καὶ πίνει ὡς Ἄγγλος, περιπατεῖ ὡς Τάταρος. — ὦ! εἶναι εἰς ἀνάσθητος, ἄνθρωπος μὴ φροντίζων διὰ τίποτε, ὁ ὁποῖος εἶναι ὅλως ὕλη . . . δι' αὐτὸ καὶ παχύνεται ὡς: — Χά! χά! χά! πάσχετε, λέγετε κύριε Εὐθύφρων; δὲν βαρύνεσθε! εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ πάσῃ ἄνθρωπος μὲ τοιαύτας ῥοδοβαφεῖς περειαί; κατὰ φαντασίαν πάσχετε ἴσως· ἢ μᾶλλον πάσχετε ἐξ ὑπερβολῆς ὑγείας.

— Ἀφήσατε δὲ τοὺς ἀστεῖσμούς, κύριε, μὴ προσποιεῖσθε τὸν ῥομαντικόν! δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ τις ῥομαντικὴν καρδίαν ὑπὸ τοσοῦτον λίπος. Σὰ; συμβουλεύω νὰ μὴ κάμητε καὶ εἰς ἄλλην ἐρωτικὰς διαδηλώσεις, διότι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἀγαπῶμεν πᾶν τὸ λεπτὸν καὶ εὐαίσθητον, πᾶν τὸ φθίνον καὶ ἀληθῶς πάσχον. Κάμετε μεγάλους περιπάτους, κύριε Εὐθύφρων, ἀσκήσεις, ὑποβληθῆτε εἰς λιτότητα καὶ ὅταν τὸ περιβάλλον τὴν καρδίαν σας λίπος ἐλαττωθῇ τὰ αἰσθήματά της θὰ ἐκδηλοῦνται καλλίτερον καὶ θὰ πιστεύωνται περισσότερον.

Εἶπατε εἰς κυρίαν τινα ὅτι τὴν εὐρίσκεται εὐτραφεστέρην ἢ πρότερον. Νομίζετε ὅτι τὴν εὐχαριστεῖτε; ἀπατάσθε! Ἡ κυρία θὰ μορφάσῃ,

θὰ μελαγχολήσῃ, τὴν ἐπιούσαν δὲ τὸ πρόγευμά της θὰ ἦναι . . . φασιανός; . . . Ὅχι! ἐν παμμέγεθες ποτήριον ὄξους! Ἐγνώρισα νεανιδά τινα ἣτις διῆγε τρεῖς καὶ τέσσαρας ὥρας τῆς ἡμέρας εἰς δυτώδη καὶ μιζοματικὰ μέρη ἐπίτηδες ὅπως μεταβάλλῃ τὸ ῥόδιον τῶν παρειῶν της εἰς σιτόχρουν τοῦ συρμού. Ἐπὶ τέλους ἀπέθανε ρησικῆ, ἀλλ' ἀπέθανεν ἔχουσα τὸ χρῶμα τῆς εὐαίσθησίας!

Εἰς οἰκογένειάν τινα ἔζων δύο ἀδελφοί, ὁ μὲν φιλάσθενος, ὁ δὲ εὐρωστος. Τίς ἦτο νομίζετε ὁ εὐτυχέστερος; ὁ φιλάσθενος, διότι ἀπῆλαυνεν ὅλων τῶν περιποιήσεων, ἐνῶ ὁ δυστυχὴς ἀδελφός του παρμελεῖτο. Δεκάκις ὁ εὐρωστος ἐξυλοκοπήθη χάριν τοῦ φιλάσθενου ἀδελφοῦ του. Τὸ καλλίτερον φαγητόν, ὁ ἐκλεκτότερος οἶνος, ἡ ἀπαλωτέρα κλίνη ἦσαν διὰ τὸν φιλάσθενον· διὰ τὸν ἄλλον . . . ἔ! οἱ ὕγιεις περνοῦν ὅπως ἡμποροῦν . . . Καὶ ὅμως ὁ μὲν φιλάσθενος ἀπέθανεν ἐξήκονταῦτης, ὁ δὲ εὐρωστος τριακονταετῆς ἐξ ἀποπληξίας.

Μετὰ τὴν ὑγείαν παρίσταται ἡ

ΚΑΛΩΝΗ.

— Ὁρῆσιος νέος!

— Ποῖος; αὐτός; Εἰς κοῦφος, εἰς ματαιόφρων ὅστις δὲν κάμνει ἄλλο ἢ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰ κάλλη του εἰς τὰς τριόδους!

— Εὐειδὴς γυνή! Ἐάν ἡ γυνὴ αὕτη ἦναι ἰδική σας . . . σὰς τλαχνίζω! Μὴ ὁ σύζυγος εὐειδοῦς γυναικὸς δὲν εἶναι συχνάκις τὸ ἀντικείμενον τῶν μειδιαμάτων, τῶν σκωμμάτων, τῶν ὑπονοιῶν; Μικρὸν, θεωρεῖται ὡς ἀπὼν . . . ἀπὼν; . . .

Οἱ κωμωδοποιοὶ ἐνησχολήθησαν πάντοτε περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἄς ἔλθωμεν καὶ εἰς τὸ

ΠΝΕΥΜΑ.

Ὅπλον πολύτιμον τῷ ὄντι, οὕτινος ὅμως μέγιστον ἐλάττωμα εἶναι ὅτι στρέφεται κατὰ τοῦ φέροντος αὐτό.

Μὲ τὸν τίτλον εὐφυῆς νέος καθίστασθε ἀπόβλητος τοῦ κύκλου τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν. Ἐκάστη εὐφυΐα ἣν ἐκστομίζεις ἐκλαμβάνεται ὡς προσβολή. Πλὴν τούτου, ὁποῖον μαρτύριον εἰς τὸν ἀπαξ ἀποκτήσαντα τὸν τίτλον τοῦ εὐφυοῦς! Εὐρίσκεται εἰς τινὰ συναναστροφὴν; πάντες ἀτενίζουσιν αὐτὸν κεχηνότες, ἔτοιμοι νὰ διαρραγῶσιν εἰς γέλωτα ἅμα ὡς οὗτος εἶπη τι ἔστω ἀφελέστατον. Πραδείματος χάριν, λέγει ὁ εὐφυῆς

«Βρέχει.» Χά! χά! χά! τί νόστιμον. «Μέ πο-
νει ἡ κεφαλή μου.» Χά! χά! χά! τί νόστιμα
ποῦ τὸ λέγει! Καὶ οὕτω καθέξῃς, ὥστ' ἐπὶ τέ-
λους κατανατᾶ τις νὰ ἀηδιάσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν.

Θεῖον ὄντως δῶρον εἶναι ἡ

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ.

Ἄλλ' ὁποίους καὶ ὁπόσους δὲν ἔχει ὁ ποιητὴς
πειρασμούς!

— Φίλατέ μου Κλέων, ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶ
ἐμμανῶς. Ἡ τὴν καρδίαν μου ὑποδουλώσασα κα-
λεῖται Κλυταιμνήστρα, θὰ μοὶ κάμῃς βεβαίως
μίαν ἀκροστιχίδα.

Ὁ δυστυχὴς Κλέων ἀναγκάζεται νὰ τονίσῃ
τὴν λύραν του καὶ ψάλλῃ τὰ δεκατρία γράμ-
ματα τὰ ἀποτελοῦντα τὸ ὄνομα Κλυταιμνήστρα·
ἐνῶ δὲ μόλις τελειώνει τὸν τελευταῖον στίχον,
ἰδοὺ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του κύριος τις
πενθησφρῶν καὶ μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς
— Κύριε Κλέων, ἀνακράζει, ἀπώλεσα τὴν
τρυφερὰν σύζυγόν μου, τὴν συντροφὸν καὶ παρή-
γορον τοῦ βίου μου... (Ἐνταῦθα δὲ ἡ φωνὴ
τοῦ τεθλιμμένου συζύγου διακόπτεται ἐπὶ ἡμί-
σειαν ὥραν ὑπὸ λυγμῶν) θέλω νὰ τιμήσω τὴν
μνήμην τῆς μακαρίτιδος. Κάμστέ μου σὰς παρα-
καλῶ ἐν ἐπιτύμβιον. Ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν
ποιητικὴν σὰς φαντασίαν ὅτι θὰ ἦναι σπμαντι-
κώτατον.

Καὶ ὁ δυστυχὴς Κλέων ἀναγκάζεται νὰ ἀφαι-
ρέσῃ τὰ πρὸ μικροῦ τὴν λύραν του στέφαντα
ρόδα καὶ νὰ περιβάλῃ αὐτὴν μὲ κλώνας κυπα-
ρίσσου.

Τέλος πάντων συνετέθη καὶ τὸ ἐπιτύμβιον
μελαγχολικώτατον καὶ συγκινητικώτατον ἐκ νε-
κρυνθέρμων, δακρύων, φύλλων ἰτέας, μαύρου χῶ-
ματος, ψυχρᾶς πλακῆς, κ.τ.λ.

Ἄλλ' ἰδοὺ τρίτος τις εἰσέρχεται παρὰ τῷ
ποιητῇ. Ἔχει τὴν ὄψιν φαιδρᾶν, τὸ βῆμα γοργόν.

— Κλέων, γρήγορα γρήγορα! Δέκα τετρά-
στιχα συμποσίου. Τὰ θέλω ἀπόψε. Δίδω γεῦμα
εἰς τοὺς φίλους μου. Θὰ ἔλθῃς βεβαίως καὶ σὺ...
Φέρε τὰ μαζὴ σου ὀλίγον ἐνωρίς θὰ τὰ ἀπαγγείλω
ἐγὼ καὶ θὰ εἶπω ὅτι ὁ ἴδιος τὰ συνέθεσα. Ἄλλὰ
μὴν εἶπῃς εἰς κανένα τίποτε, σὲ παρακαλῶ:
Ἵγείαινε!... ἀπόψε εἰς τὰς ἑπτὰ... δέκα
τετράστιχα, φαιδρὰ ὅσον δύνασαι.

Καὶ ἡ καρδία τοῦ ποιητοῦ καθίσταται ση-
μαίᾳ στρεφομένη εἰς πάντα ἀνεμὸν τῶν ἰδιοτρο-
πιῶν καὶ διαφόρων διαθέσεων τῶν φίλων του, ἡ
δὲ λύρα του διατελεῖ ἐν δικνεκεί ἀποκρίσῳ, ὅτε

μεν κοσμουμένη μὲ ρόδα, ὅτε δὲ τυλισσομένη
εἰς σάβκνον καὶ ἀμέσως πάλιν στεφομένη μὲ
κισσὸν καὶ κληματίτιδα.

Δὲν εἶναι μία τῶν τρομερῶν εὐδαιμονιῶν καὶ ἡ

ΠΡΟΣΛΟΚΩΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ;

Φίλος μου τις εἶχε πλουσιώτατόν τινα θεῖον
πλὴν ὑπέργηρων οὐ τινος περιέμενε τὸν θάνατον
ὅπως κληρονομήσῃ τὴν κολοσιαίαν περιουσίαν
του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ γέρον ἦτο ἰδιότροπος καὶ
ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἀποκληρώσῃ τὸν ἀνεψιὸν
του, οὗτος ἠναγκάζετο νὰ συνοδεύῃ αὐτὸν εἰς
τοὺς περιπάτους του, νὰ τὸν κολακεύῃ, νὰ ὑπο-
κόπτῃ εἰς τὰς φαντασιοπληξίας του, νὰ γελάῃ εἰς
τὰς εὐφυίας του, νὰ προγυμνάζῃ τὸν ψιττακόν
του, νὰ παρευρίσκηται καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν, νὰ ἐγείρεται τὸ πρῶν πρὸ τῆς ἀνατολῆς
τοῦ ἡλίου καὶ νὰ κοιμᾶται πρὸ τῆς δύσεως αὐ-
τοῦ, νὰ κατηγορῇ τοὺς εἰς τὰ θέατρα καὶ ἄλλας
διασκεδάσεις συχνάζοντας νέους, κ. τ. λ.

Μετὰ εἰκοσιδύο ἔτη τοιαύτης ζωῆς, ὁ θεῖος ἀ-
πέθανε, ἀφίνων ἑκατὸν δέκα χιλιάδας δραχμῶν
χρῆν!!!

Ἦδὴ οἱ φίλοι ἅπαντες τοῦ ἀνεψιοῦ, οὐ τινος
τὸ μέλλον κατεστράφη, κατηγοροῦσιν αὐτὸν ἐπὶ
φιλαργυρίᾳ, προκπονούμενοι ὅτι ποτὲ δὲν ἠθέ-
λησε νὰ τοῖς δανείτῃ δέκα λεπτὰ ἐνῶ ἐκληρο-
νόμησε τοιαύτην κολοσιαίαν περιουσίαν.

Οὐχ ἦττον τρομερὰ εὐδαιμονία εἶναι καὶ ἡ

ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑ.

Ἄπαζ — ἐκ τύχης — ἠδυνήθης νὰ προσφέρῃς
ἐκδούλευσιν εἰς τινα' νὰ ἐπιτύχῃς θέσιν τινα
γραφικὴν διὰ τὸν παραγευὸν τοῦ πιλοποιοῦ σου,
λόγου χάριν.

Ἄφ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας καθίσταται ἄνθρωπος
μὲ ψυχὴν ἀγγέλου. Κατὰ συνέπειαν, ἀφ' ἐκεί-
νης τῆς ἡμέρας, ἐπιστολαί, ἀναφορῆς, παρακλή-
σεις, διαταράσσουσι τὴν ἡσυχίαν σου.

— Ἵμεῖς ὅστις μ' ἔνα μόνον λόγον... ἡμεῖς
ὅστις ἔχετε τοσαύτην ἐπιρροήν... ἡμεῖς ὅστις
ἔχετε τοιαύτην ἀγαθὴν καρδίαν... Μίαν θέσιν
διὰ τὸν υἱόν μου...

— Ἄλλῃ, σὰς βεβκιῶ...

— Ἀποποιῆσθε; πολὺ καλὰ!... ἂν ἦτον
ἄλλος δὲν ἠθέλατε ἀποποιηθῆ... ἀλλ' εἰς ἐμέ...
δὲν πειράζει μαλαταῦτα!...

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ ἰκέτης καθί-
σταται ἄσπονδος ἐχθρὸς σου.

— Τρομερά εὐδαιμονία τὰ ὑψηλότερα πλεονεκτήματα, τρομερά εὐδαιμονία ἡ νεότης, τρομερά εὐδαιμονία τὸ κάλλος, τρομερά εὐδαιμονία ἡ...

— Πῶς μὲ διακόπτεις, φίλτατε ἀναγνώστα;

— Διότι, κύριε κατὰ τὴν ιδέαν σας ἠθέλητε μὲ θεωρήσει εὐδαιμόνα ἐὰν ἦσαν ὀγδοηκοντούτης, ἀμαθῆς, φθισικὸς, δυσειδῆς, εὐήθης, πάμπτωχος καὶ περικεκοσμημένος ὑφ' ὄλων τῶν ἐλαττωμάτων! Ἄ! κύριε, στοιχηματίζω ὅτι θέλετε νὰ γελάσητε.

— Εὐχαρίστως, ἐὰν καὶ σὺ φίλτατε ἀναγνώστα γελάσης μετ' ἐμοῦ. I. X. K.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟ-ΠΡΩΣΣΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Συνοψία τῆς συνομολογηθείσης παραδόσεως τοῦ Στρασβούργου ὤρισθη νὰ καταληφθῶσι τῆ 8 πρωϊνῆ ὥρᾳ τῆς 28 Σεπτ. ῥητικί τινε; Οὐρὶ ὑπὸ ῥητῶν συνταγμάτων τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ. Εἰς ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου προσετάχθη νὰ παραστῆ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐνώπιον τοῦ νέου διοικητοῦ τοῦ Στρασβούργου πρώσσου στρατηγοῦ Μερτένς. Ἡ διαταγὴ δὲν ἦτο σαφές. Ἡ ἐντὸς γαλλικὴ φρουρὰ δὲν ἦτο ἔτοιμος· οἱ ἔξωθεν Γερμανοὶ μάτην περιέμενον νὰ καταδιεσθῶσιν αἱ γέφυραι. Ὁ ἀξιωματικὸς, περὶ πολλοῦ ποιούμενος νὰ ἐκτελέσῃ ἀκριβῶς τὰ προσταταγμένα, παραλαμβάνει τέσσαρας πεζοὺς καὶ μετ' αὐτῶν ἀναρριχώμενος ἀναβαίνει ἐπὶ τὴν πύλιν καὶ θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἀλλ' ἐμποδίζεται ὑπὸ 17,000 Γάλλων. Εἰς τούτων τὸν ὑβρίζει, τὸν καταρᾶται καὶ ἀπειλεῖ νὰ τον δολοφονήτῃ· ἀλλ' οὗτος ἀποκρίνεται « γενναῖος στρατιώτης, ἀνδρείως ἀγωνισάμενος, δὲν δολοφονεῖ γενναῖον ἐχθρόν ». Ὁ Γάλλος πάλιν καταρᾶται καὶ θραύει τὸ τουφεκίόν του, τὸ δὲ παράδειγμά του μιμνῶνται πάνπολλοι. Ὁ ἀξιωματικὸς πορεύεται μετὰ τῶν τεσσάρων ὀπαδῶν του ἀνὰ μέσον τῶν θραυσθέντων τουφεκίων, φθάνει εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καταλαμβάνει τὴν πύλιν, ἐρωτᾷ περὶ τοῦ φρουράρχου καὶ ἀγεται ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ Οὐρίχ. Οὗτος συνεχάρη αὐτῷ ὅτι ἐφθασεν ἀβιασθῆς. « Κατὰ τὴν λυπηροτάτην τῶν ἡμερῶν

τῆς ζωῆς μου (εἶπε) χαίρω βλέπων τοιοῦτον ἡρωϊκὸν παράδειγμα ἐνός τῶν ἐχθρῶν μου· τοιοῦτους ἔχοντες ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας κατορθοῖτε ἀδύνατα. Ἐνόμισα ὅτι ἡ Γαλλία εἶχε τὸ κάλλιστον πυροβολικόν· τὸ ὑμέτερον εἶναι ἀσυγκρίτως ὑπέρτερον· στρέψατε κύκλῳ τὸ βλέμμα καὶ ἴδετε ἡλίχην προέξενητε φθορᾶν. »

Μάχη μεταξὺ γαλλικοῦ καὶ πρωσσικοῦ ἀεροδρομοῦ.

(Παρίσι, 1 ὀκτωβρίου). Χθὲς ὁ Ναδάρ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους. Ὁ τολμηρὸς ἀεροδρόμος ἀποπτάς ἐκ Τουρ τῆ 6 τῆς πρωΐας διέκρινε τοὺς Παρισίους περὶ τὴν 11 ὥραν ἀπὸ ὕψους 3000 περίπου μέτρων, ἀνωθεν τοῦ φρουρίου Σαρεντόν. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ « Ἀτρομήτος » (οὕτω καλεῖται τὸ ἀεροσκάφιον τοῦ Ναδάρ) παρετήρησε πορρωτάτω τοῦ ὀρίζοντος ἕτερον ἀεροσκάφιον. Ὁ Ναδάρ ἀνεπέτασε μικρὰν σημαίαν μετὰ τῶν ἐθνικῶν χρωμάτων τῆς Γαλλίας· ὀλίγον δ' ὕστερον σημαία ἐθνικὴ ἐκύμαιεν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου. Ζητωκραυγοῦντες οἱ ἄνθρωποι νομίζουσιν ὅτι εἶναι ὁ Δουρούφ. Οἱ ἀπὸ τοῦ φρουρίου Σαρεντόν ἐχαίρετιζον τὴν ἐμφάνισιν τῶν βαθμηδὸν προσεγγιζόντων ἀλλήλοις δύο ἀεροδρομόνων. Αἰφνης ἠκούσθη κρότος σφοδρότατος· πολλοὶ ὑπολαβόντες αὐτὸν ὡς σύμβολον νίκης γίνονται ἐξαλλοὶ ὑπὸ τῆς χαρᾶς· ἐνόησαν ὅμως τὴν ἀπάτην ἅμα ἰδόντες τὸν Ναδάρ ριπτόμενον εἰς τὸ δίκτυον τοῦ ἀεροσκαφίου του καὶ λαμβανόμενον ἀπὸ τῶν πλευρῶν. Τὸ ἄλλο ἀεροσκάφιον ἐν τούτοις τὸν κατεδίωκεν. Ὁ « Ἀτρομήτος » κατεβιβάζετο ταχέως· οἱ θεαταὶ κατεπλάγησαν ἰδόντες ὅτι ἐκ τοῦ ἄλλου σκάφους ἀφῆρθη ἡ γαλλικὴ σημαία καὶ ἀνεπετάσθη ἡ μελανόλευκος. « Προδοσία! προδοσία! εἶναι πρωσσικόν! ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Ἀτρομήτου! ». Ἐφοβήθησαν μήπως κατεστράφη παντελῶς ὁ Ναδάρ ἐπειδὴ κατέβαινε ἐν τηλικαύτῃ βίᾳ ὡς τε ἐπλησίασεν εἰς τὴν γῆν. Οὗτος ὅμως ἐκρίψας τὸ ἔρμα του ἀνέβη πάλιν, καὶ κρατηθεὶς ἀπὸ τοῦ δικτύου κατώρθωσε νὰ φράξῃ τὴν ὀπήν ἣν εἶχεν ἀνοίξῃ ἡ ἐχθρικὴ σφιῆρα. Ὁ τέως ἀμυνόμενος « Ἀτρομήτος » ἤρξατο νὰ ἐπιτίθεται· πυροβολῶν εὐστόχος κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ σκάφους, τὸ εἶδε περιλισσόμενον εἰς ἐαυτὸ καὶ μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος νὰ κατακρημνίζηται χαμαί. Οἱ Πρώσσοι ἐχαίρετιζαν τὸν ἡρώα των κακῶς ἔχοντα. Ἐν